

t o t é ž e o i p s o o o p a t ř e n í c h s t á l é h o v ý b o r u, k t e r á m a j í m o c z á k o n a.²⁰⁾ Že tato moc je po případě časově omezena, nemá vůbec významu, zrovna tak jako nemá významu zásadního, že opatření stálého výboru na některé legislativní úpravy nestačí (§ 54, odst. 8).

Jsem u konce svých úvah.

Pokládám názor ústavního soudu o §§ 6 a 55 úst. list. za n a p r o s t o p o c h y b e n ý. Kdyby nešlo o předpisy pro náš stát tak důležité a kdybych měl sebe menší pochybnost o správnosti obvyklého (oficiálního) výkladu, ani bych prstem nehnul. Mimořádné poměry válečné poučily, jak jsem ukázal, lidstvo, že je žádoucí, aby ústavní předpisy byly tak pružné, aby umožnily přizpůsobiti se i poměrům abnormálním. K takovým pružným a předvídavým předpisům patří i § 55 úst. list. Je svrchovaně na pováženou připravovati naši republiku — bez nutkavých důvodů — o takový bezpečnostní ventil, jehož význam vynikl a může vyniknouti právě v dobách mimořádných.²¹⁾

PRAKTICKÉ PŘÍPADY.

Příspěvek k Šu 1116a. ob. obč. z. — Výhod tohoto ustanovení mohou se též dovolávat odkazovníci, kteří se přihlásili jako dědicové po rozumu Šu 726 obč. zák. k pozůstalosti.

K pozůstalosti A přihlásila se jeho hospodyně B jako odkazovnice, když zákonní dědicové prohlásili, že na pozůstalost nároků dědicových nečiní, v základě § 726 výminečně s dobrodiním inventáře a byla jí pozůstalost odevzdána.

Vlastník domu, ve kterém zůstavitel měl najatý byt a který po jeho smrti dále užívala hospodyně B, počal na tuto žalobu o vyklizení bytu, ježto užívá bytu bez právního důvodu.

²⁰⁾ Je zajímavé, že profesor N é z a r d, pokračovatel Esmeinův, (l. c. II. sv., str. 163, pozn. 324) zcela správně tu mluví o zákonech (lois). N é z a r d také chrání náš § 54. úst. list. proti německé výtce, jakoby šlo o nějaký rakouský § 14. redivivus.

²¹⁾ O ostatním obsahu nálezu ústavního soudu pojednám v jiné souvislosti.

První soud žalobě vyhověl. Odvolací soud, změniv rozsudek prvního soudu, žalobu z a m í t n u l.

Nejvyšší soud potvrdil rozsudek soudu druhé stolice. Očůvodnění:

Neprávem dovolání upírá žalované jako odkazovnici, jež přihlásila se dle § 726 obč. z. a dle § 121 nesp. pat. k pozůstalosti, právní postavení dědičky. Uvádí-li § 726 obč. z., že v případě tam uvedeném, »p o v a ž u j í« se odkazovnici za dědice, vyslovuje tím jasně, že odkazovníkům přísluší práva a povinnosti dědiců. Kdyby zákonodárce byl chtěl činiti rozdíl mezi právy a povinnostmi těchto odkazovníků a mezi právy a povinnostmi dědiců v technickém slova smyslu, byl by zajisté znění zákona podle toho upravil.

Nemůže tudíž býti důvodné pochybnosti, že ustanovení § 1116 a obč. zák. platí též pro odkazovníky, jež dle § 726 obč. z. považovati jest za dědice; ostatně nelze nahlédnouti, proč by výhod § 1116 a obč. z. nemohli dovolávati se též legatáři, vždyť dle § 653 obč. z. mohou býti předmětem odkazu nejen věci, nýbrž i práva tudíž i práva ze smlouvy pachtovní neb nájemní.

Za toho stavu věci jest tedy žalovanou považovati za nájemkyni; jako taková je pak ovšem účastna ochrany, jež platné zákony nájemcům poskytují.

Rozhodnutí ze dne 29. července 1922 č. Rv I 807/22-1.

Schin.

Darování nebo smlouva ve prospěch třetího?

Žalobě o vyplacení 4000 Kč jako otcovského podílu, jehož vyplacení převzala žalovaná strana na místo otce žalující strany před postupem nemovitostí otcových, bylo ve všech třech stolicích vyhověno.

Důvody I. soudce: Podle výsledku průvodního řízení vzal soud za prokázáno, že otec žalující i žalované strany sezvav žalobce a žalovaného u jich přítomnosti prohlásil, že postoupí chalupu žalovanému, když tento vyplatí žalobci 4000 Kč. Žalovaný s tím souhlasil a prohlásil, že žalobci částku tu vyplatí, až se ožení, s čímž žalobce souhlasil. Z celého jednání jest zjevné, že otec před smrtí svou chtěl postoupiti svůj nemovitý majetek žalovanému, avšak současně též splniti povinnost jemu jako otci